

Sygnatura akt VIII C 628/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia Tomasz Kalsztein

Protokolant st. sekr. sąd. Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 5 listopada 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko K. C.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego K. C. na rzecz powoda Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 508,38 zł (pięćset osiem złotych trzydzieści osiem groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 października 2018 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego K. C. na rzecz powoda Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 317 zł (trzysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w całości.

Sygn. akt VIII C 628/19

UZASADNIENIE

W dniu 11 października 2018 roku powód Towarzystwo (...) warta Spółka Akcyjna w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczyła przeciwko pozwanemu K. C. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 508,38 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 października 2018 roku do dnia zapłaty a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych w kwocie 30 zł oraz kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 180 zł.

W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzi zapłaty zaległej składki ubezpieczeniowej, z tytułu zawartej z pozwanym umowy ubezpieczenia nr (...).

(pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 2-6)

W dniu 26 listopada 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

Nakaz ten pozwany zaskarżył sprzeciwem w całości.

Postanowieniem z dnia 18 grudnia 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi.

(nakaz zapłaty k. 6v., sprzeciw k. 7-9, postanowienie k. 12)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 czerwca 2016 roku pozwany K. C., jako ubezpieczający, zawarł z pozwanym umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdu marki S. (...) o nr rej. (...) na okres od dnia 12 lipca 2015 roku do dnia 11 lipca 2017 roku. Miesięczna składka za ubezpieczenie została ustalona na kwotę 457 zł i podlegała zapłacie do 12-go lipca 2016 roku. Jako właściciel pojazdu, o którym mowa wyżej, został w polisach wskazany P. J..

(polisa k. 9)

Przed zakończeniem trwania okresu ubezpieczenia pozwany nie wypowiedział zawartej umowy ubezpieczenia, w wyniku czego umowa ubezpieczenia przedmiotowego pojazdu automatycznie wznowiła się na kolejny roczny okres. Wystawiono polisę nr (...) z ustaloną składką w wysokości 472 zł płatną do dnia 7 września 2017 roku

(bezsporne, polisa k. 16)

W dniu 15 lutego 2017 roku Komornik Sądowy dokonał zajęcia przedmiotowego pojazdu.

(protokół zajęcia k. 22)

Do dnia wyrokowania pozwany nie zapłacił kwoty dochodzonej przedmiotowym powództwem.

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości, nie była również kwestionowana przez strony postępowania.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne w całości.

W sprawie znajdują zastosowanie przepisy Księgi pierwszej – części ogólnej Kodeksu cywilnego, przepisy Księgi trzeciej dotyczące umowy ubezpieczenia oraz przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zwanej dalej ustawą.

Zgodnie z treścią przepisu art. 805 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swojego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Ubezpieczający może zawrzeć umowę ubezpieczenia na cudzy rachunek. W takim przypadku roszczenie o zapłatę składki przysługuje ubezpieczycielowi wyłącznie przeciwko ubezpieczającemu (art. 808 § 1 i § 2 k.c.). Ubezpieczyciel zobowiązany jest potwierdzić zawarcie umowy dokumentem ubezpieczenia (art. 809 § 1 k.c.).

Stosownie zaś do treści art. 23 ust. 1 i art. 26 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, posiadacz pojazdu mechanicznego jest obowiązany zawrzeć umowę obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem posiadanego przez niego pojazdu. Umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych zawiera się (co do zasady) na okres 12 miesięcy.

Natomiast zgodnie z art. 28 ust 1 cyt. Ustawy jeżeli posiadacz pojazdu mechanicznego nie później niż na jeden dzień przed upływem okresu 12 miesięcy, na który umowa ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych została

zawarta, nie powiadomi na piśmie zakładu ubezpieczeń o jej wypowiedzeniu, uważa się, że została zawarta następna umowa na kolejne 12 miesięcy, z zastrzeżeniem ust. 2. Zawarcie następnej umowy nie następuje, pomimo braku powiadomienia, o którym mowa w ust. 1, jeżeli:

1) nie została opłacona w całości określona w umowie składka za mijający okres 12 miesięcy lub w przypadku cofnięcia zakładowi ubezpieczeń zezwolenia na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych albo

2) w przypadku ogłoszenia upadłości zakładu ubezpieczeń, ogłoszenia lub zarządzenia likwidacji zakładu ubezpieczeń albo oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości lub umorzenia postępowania upadłościowego, w przypadku, o którym mowa w art. 98 ust. 2. (ust. 2)

W przedmiotowej sprawie bezspornym było, że pozwany miał zawarta umowę ubezpieczenia w powodowym towarzystwie, której nie wypowiedział w ustawowym terminie, a zatem powyższa umowa uległa automatycznemu przedłużeniu na kolejny okres. Pozwany mimo ciążącego na nim obowiązku nie wykazał żadnej okoliczności, która nie powodowałaby automatycznego przedłużenia przedmiotowej umowy ubezpieczenia. Godzi się w tym miejscu przypomnieć, że w myśl przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, zadaniem sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/ 6-7/76). Podkreślić jednak należy, że dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony ani materialnoprawnym, ani procesowym, a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym i w konsekwencji sąd nie może nakazać, czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu i tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Jeżeli strona uważa, że do udowodnienia jej twierdzeń wystarczy określony dowód i dlatego nie przytacza innych dowodów, to jej błąd nie jest usprawiedliwiony, sama ponosi winę niezgłoszenia dalszych dowodów i nie może zarzucać nieuzasadnionego uniemożliwienia wykazania jej praw. W niniejszej sprawie to zatem pozwany winien wykazać, że umowa ubezpieczenia nie wznowiła się. Podnoszona przez pzanego okoliczność, iż pojazd został zajęty przez komornika sądowego nie jest taką okolicznością.

Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 508,38 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 października 2018 roku do dnia zapłaty.

M.-prawną podstawę roszczenia odsetkowego powoda stanowi przepis art. 481 § 1 k.c., zgodnie z treścią którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wskazany przepis art. 481 k.c. obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminu płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiścić je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności i choćby wierzyciel nie doznał szkody. Odpowiedzialność dłużnika za ustawowe odsetki w terminie płatności ma zatem charakter obiektywny. Do jej powstania jedynym warunkiem niezbędnym jest powstanie opóźnienia w terminie płatności. Zgodnie z treścią § 2 art. 481 k.c. jeżeli strony nie umówiły się co do wysokości odsetek z tytułu opóźnienia lub też wysokość ta nie wynika ze szczególnego przepisu, to wówczas wierzycielowi należą się odsetki ustawowe, a począwszy od dnia 1 stycznia 2016 roku odsetki ustawowe za opóźnienie. W niniejszej sprawie, termin zapłaty składki przypadał na dzień 7 września 2017 roku

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw.

Powód wygrał proces w całości, a zatem należy mu się od pozwanej zwrot kosztów procesu w pełnej wysokości. Na koszty procesu poniesione przez powoda złożyły się: 30 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego udzielonego przez powoda oraz 270 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego powoda w stawce minimalnej.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 317 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.